

ת"פ 2739/02/18 - מדינת ישראל נגד חאלד זעורה

בית משפט השלום בבית שאן

ת"פ 2739-02-18 מדינת ישראל נ' זעורה
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט יעקב סולומון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	חאלד זעורה

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן על ידי ביום 17.1.19 בהעדר התייצבותו של המבקש (להלן: "**פסק הדין**" ו"**הבקשה**" בהתאמה).
2. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, הגעתי למסקנה לפיה דין הבקשה להידחות, ולהלן אנמק.
3. ביטול פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם, בעבירות חטא או עוון, נעשה על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), לפיו בית המשפט רשאי לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין, בהתקיים שני טעמים: קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון בעניינו, או גרימת עיוות דין כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.
4. בעניינינו, פסק הדין ניתן כאמור ביום 17.1.19 בהיעדר התייצבותו של המבקש בהתאם לסעיף 240 לחסד"פ, לאחר שהשתכנעתי כי המבקש זומן לדיון כדן וזאת לאור האמור בבקשה מס' 4 אשר הוגשה על ידו ביום 6.1.19 במסגרתה ביקש לבטל את צו ההבאה (צו שניתן ביום 29.10.18) וזאת משום שהוא התחייב להתייצב לדיון (להלן: "**הבקשה לביטול צו ההבאה**").
- ההחלטה שניתנה על ידי כבוד השופטת רבבה מיום 6.1.19 במסגרתה בוטל צו ההבאה, הוקראה למבקש טלפונית, וזאת בהתאם להערת המזכירות מאותו היום.
5. **סיבה מוצדקת להיעדר התייצבות -** בהתאם לפסיקה, על המבקש להצביע על נימוק ממשי לאי התייצבותו לדיון ולתמוך את טענותיו באסמכתאות מתאימות (ראו: רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.2003)). לא שוכנעתי כי מהבקשה עולה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון.
- מלבד לטעון באופן כללי כי לא נמסרה לו ההזמנה לדיון, אין כל התייחסות לבקשה לביטול צו ההבאה, ממנה עולה באופן חד משמעי כי המבקש מודע לדיון והוא מתחייב להתייצב אליו.
- בהעדר התייחסות לבקשה לביטול צו ההבאה, לא ניתן לקבל את גרסתו של המבקש לפיה לא ידע על קיומו של הדיון אשר התקיים ביום 17.1.19, ואני דוחה טענתו בעניין זה.

יצוין כי גם לדיון אשר התקיים ביום 29.10.18 לא התייצב המבקש לדיון, חרף זימונו כדן, (בקשה מס' 3 מיום 3.10.18) ועולה תמונה של זלזול שיטתי בהליך השיפוטי מצד המבקש.

אשר על כן, ומאחר שלא הוצגה לי סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש, אני דוחה את טענתו, וכעת עלי לבחון האם יש מקום לביטול פסק הדין עקב קיומו של חשש לעיוות דין.

6. **חשש לעיוות דין -** בהתאם לפסיקה, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי תוצאת פסק הדין, על מנת שהוא יבוטל. עוד נקבע כי בעת העלאת טענה לביטול פסק הדין עקב חשש לעיוות הדין יש לתמוך את הטענה בראיות ממשיות, וכי טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח, כאמור, תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו לבטלותו של פסק הדין.

כמו כן נקבע כי אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (ראו: ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (4.9.2007); רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (7.3.2018); רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.2017)).

במסגרת הבקשה טען המבקש באופן כללי כי הוא "כופר מכל וכול במיוחס לו, לא ביצע את העבירה המיוחסת" (סעיפים 3 ו-9 לבקשה), משנמנע המבקש מלפרט בבקשתו את הנימוקים התומכים בטענתו לרבות הצגת אסמכתאות (כולל תצהיר של המבקש), לא שוכנעתי כי ייגרם למבקש עיוות דין מהותרת פסק הדין על כנו ואינני רואה כל עילה לביטולו.

7. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה - בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

8. המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ט, 10 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.